

Kniha Daniel — číslo osmdesát dva

Odhalení prorocké skládačky: Porozumění dějinám Daniela 11 a významu „každodenní“ v adventismu

Jeff Pippenger

2024-02-15

Poté, co přezkoumáme dějiny od roku 1863 až do času konce v roce 1989 v kontextu čtyř ohavností z osmé kapitoly Ezechiele, představujících čtyři generace adventismu, obrátíme svou pozornost k nárůstu poznání, který byl odpečetěn v roce 1989. Tento nárůst poznání se týkal posledních šesti veršů jedenácté kapitoly Daniela. V roce 1989 naše malá studijní skupina zachovávající sobotu objevila reformní linie biblického proroctví, na něž se Future for America často odvolává a které stanovují sled událostí v každé reformní linii, což studentovi proroctví následně umožňuje uplatňovat metodologii pozdního deště „řádek za řádkem“.

Během několika let (1992) jsem napsal pojednání zabývající se posledními šesti verši jedenácté kapitoly Daniele. Toto pojednání bylo napsáno k mému vlastnímu uspokojení, neboť jsem neměl ani možnost, ani úmysl tuto studii veřejně šířit. Do roku 1994 se však toto pojednání dostalo k jednomu soběstačnému adventistickému dílu a v roce 1995 vyšla v měsíčníku vydávaném touto službou série jedenácti článků pokrývajících posledních šest veršů Danielovy jedenácté kapitoly. Ve spisech Ducha proroctví se nachází pouze několik konkrétních odkazů na Danielovu jedenáctou kapitolu a ten nejdůležitější ze všech se stal ústředním argumentem pro platnost výkladu, který jsem ve vztahu k těmto veršům předložil.

„Nemáme čas ke ztracení. Před námi jsou časy soužení. Svět je zmítán duchem války. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž se mluví v proroctvích. Proroctví v jedenácté kapitole Danielově dospělo téměř ke svému úplnému naplnění. Mnohé z dějin, které se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se budou opakovat. Ve třicátém verši je řečeno o jedné moci, že „bude zarmoucena, [Daniel 11,30–36 citován.]“

„Události podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech, se odehrají.“ Manuscript Releases, sv. 13, s. 394.

Sestra Whiteová jasně uvádí, že rok 1798 je „časem konce“.

„Ale v době konce, praví prorok, „mnozí budou sem i tam pobíhat a poznání se rozmnoží.“ Daniel 12,4.... Od roku 1798 byla kniha Daniel zpečetění zbavena, poznání proroctví se rozmnožilo a mnozí hlásali vážné poselství o blízkém soudu.“ Velké drama věků, 356.

Verš čtyřicátý jedenácté kapitoly Daniele začíná slovy: „A v čase konce.“

A v čase konce se s ním utká král jihu; a král severu proti němu přitáhne jako vichřice, s vozy a s jezdci i s mnoha loděmi; a vtrhne do zemí, zaplaví je a přežene se přes ně. Daniel 11,40.

Je zřejmé, i bez přímého potvrzení Duchem proroctví, že čtyřicátý verš označuje počátek sledu událostí, který začal v roce 1798. Tyto události vedou k uzavření lidské doby milosti, neboť první

verš dvanácté kapitoly Daniela praví: „V oné době povstane Michael,“ a sestra Whiteová jasně uvádí, že když Michael povstane, lidská doba milosti se uzavírá.

„V onen čas povstane Michael, ten veliký kníže, který stojí za syny tvého lidu; a nastane doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do onoho času; a v onen čas bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize.“ Daniel 12,1.

„Když poselství třetího anděla dospěje ke svému závěru, milost již více neprosí za vinné obyvatele země. Boží lid vykonal své dílo. Přijal ‚pozdní déšť‘, ‚občerstvení od Hospodina‘, a je připraven na hodinu zkoušky, která je před ním. Andělé spěchají sem a tam v nebi. Anděl vracející se ze země oznamuje, že jeho dílo je vykonáno; na svět byla uvedena závěrečná zkouška a všichni, kdo se prokázali věrnými božským přikázáním, přijali ‚pečeť živého Boha‘. Potom Ježíš ukončuje svou přímlyvnou službu ve svatyni nahoře. Pozvedá ruce a mocným hlasem říká: ‚Stalo se;‘ a celý zástup andělů odkládá své koruny, když pronáší toto slavnostní prohlášení: ‚Kdo činí křivdu, čiň křivdu ještě; a kdo je poskvrněný, buď poskvrněn ještě; a kdo je spravedlivý, konej spravedlnost ještě; a kdo je svatý, posvěcuj se ještě.‘ Zjevení 22,11. O každém případě bylo rozhodnuto k životu nebo k smrti.“ Velké drama věků, 613.

Verš čtyřicátý knihy Daniel 11 začíná rokem 1798 a ve verši 45, když král severu (papežství) dospěje ke svému konci a nikdo mu nepomůže, končí doba lidské milosti, neboť následující verš říká: „A v ten čas,“ čímž určuje „čas“ znázorněný v předchozím verši, totiž ve verši 45 knihy Daniel 11. Král severu (papežství) dospívá ke svému konci při uzavření doby lidské milosti.

Dějiny posledních šesti veršů Danielovy jedenácté kapitoly tedy vymezují sled událostí, který začíná rokem 1798 a končí při uzavření doby milosti pro lidstvo. Když sestra Whiteová ještě žila, rok 1798 byl zjevně již součástí její minulosti. Když prohlásila, že „prorocství v jedenácté kapitole Danielově téměř dosáhlo svého úplného naplnění“, může se tím vztahovat jediné k dějinám, které nastávají po roce 1798 a předtím, než povstane Michael. Poté výslovně uvádí, že „mnohá část dějin, která se odehrála při naplnění tohoto prorocství, bude zopakována“, a tím poučuje studenta prorocství, že závěrečné dějiny Danielovy jedenácté kapitoly, které „téměř dosáhly svého úplného naplnění“, byly předobrazeny v jiných úsecích dějin předložených v Danielově jedenácté kapitole.

Jakmile jednou zdůrazní tento nejdůležitější prorocký klíč, cituje poté verše třicet až třicet šest a prohlašuje: „Události podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech, nastanou.“ Inspirace poskytla klíč těm studentům prorocství, kteří si přáli porozumět závěrečnému naplnění jedenácté kapitoly Daniele. Tím klíčem bylo, že dějiny posledních šesti veršů Daniela jedenáct byly paralelou k dějinám znázorněným ve verších třicet až třicet šest. Z tohoto zjevení vychází hojné množství světla, avšak zde je třeba uvážit, že ve verši třicet jedna Daniela jedenáct je „ustavičná oběť“ odstraněna.

Abychom správně porozuměli dějinám, které znázorňují sled událostí vedoucích k ukončení lidské doby milosti, musí student prorocství správně rozumět „ustavičné oběti“. Jestliže verš třicátý první označuje odnětí Kristovy služby ve svatyni, anebo označuje odstranění pohanství, je naprosto nezbytné tomu rozumět, přejete-li si správně pochopit souběžné dějiny, o nichž sestra Whiteová hovořila, když napsala: „Výjevy podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech, nastanou.“

Laodicejský adventismus ovšem nerozpoznal naplnění čtyřicátého verše 11. kapitoly Daniela jako označení rozpadu Sovětského svazu v roce 1989, avšak tento verš právě tyto události označuje. Pro ty, kteří si přáli správně porozumět prorockému rozmnožení poznání, jež přišlo s naplněním čtyřicátého verše v roce 1989, se správné chápání „ustavičné“ tehdy stalo přítomnou pravdou. V rané části dvacátého století bylo toto správné chápání důležité, neboť bylo podstatnou součástí základních pravd, které Pán použil při ustanovení prostřednictvím Williama Millera.

Avšak během prvního desetiletí a půl dvacátého století byl satanický protestantský názor, který tvrdí, že „ustavičná oběť“ představuje Kristovu službu ve svatyni, menšinovým stanoviskem, a nestálo za to připustit, aby se vůbec rozhořel spor o pravdu, že „ustavičná oběť“ je symbolem pohanství. Proto od laodicejských historických revizionistů uslyšíte, že otázka „ustavičné oběti“ „nemá být činěna zkušební otázkou“ nebo „že otázka „ustavičné oběti“ nemá být rozvířována“. Co revizionisté vždy vynechávají, když v této konkrétní rozpravě vedou nepoučené, je omezení, které inspirace na tuto otázku vždy kladla. Následující pasáž je určena staršímu Haskellovi.

Starší Haskell stál v čele obhajoby správného porozumění „ustavičné oběti“ proti útokům Prescott a Danielse v prvním a druhém desetiletí dvacátého století. Věnujte tomu pečlivou pozornost, neboť sestra Whiteová nikde neuvádí, že Haskellovo porozumění „ustavičné oběti“ bylo nesprávné; jednoduše mu ukládá, aby nedovolil, aby toto rozrušení pokračovalo, neboť Pán si nepřál poskytovat nepřátelům pravdy (Prescottovi a Danielsovi) trvalou platformu k dalšímu prosazování jejich falešného učení. V uvedené pasáži je Haskell pokárán kvůli „diagramu“ a diagram, o němž je řeč, je diagram z roku 1843. Haskell v onom sporu znovu vydal diagram z roku 1843 jako svědectví. Nejenže jej však znovu vydal, ale na spodní část diagramu připojil také pasáž od sestry Whiteové, v níž říká, že „diagram z roku 1843 byl veden rukou Páně a nemá být měněn.“ Až budete tuto pasáž číst, spočítejte, kolikrát říká: „v tomto čase.“

„Bylo mi uloženo vám říci: Ať se nyní v Review neotvírají žádné otázky, které by měly sklon znepokojovat mysl.... Nemáme nyní čas vstupovat do zbytečných sporů, nýbrž bychom měli vážně uvažovat o potřebě hledat Pána pro pravé obrácení srdce i života. Mělo by být vynaloženo rozhodné úsilí k dosažení posvěcení duše i mysli.“

„Byla mi dána varování ohledně nutnosti, abychom zachovávali jednotnou frontu. Je to pro nás v této době záležitost velkého významu. Jako jednotlivci potřebujeme jednat s největší opatrností.“

„Napsala jsem staršímu Prescottovi a sdělila mu, že musí být nanejvýš opatrný, aby do Review nevnašel témata, která by se zdála poukazovat na nedostatky v naší minulé zkušenosti. Řekla jsem mu, že tato záležitost, v níž se domnívá, že byla učiněna chyba, není životně důležitou otázkou, a že kdyby jí nyní byla dána přednostní pozornost, naši nepřátelé by toho využili a z komára by udělali velblouda.“

I tobě pravím, že tento předmět [TOTOŽNOST „USTAVIČNÉHO“ V DANIELI 8.] nemá být v této době rozvířen. Ne, můj bratře, cítím, že v této kritické chvíli naší zkušenosti nemá být tento diagram, který jsi dal znovu vytisknout, rozšiřován. V této věci ses dopustil chyby. Satan rozhodně působí, aby vyvolal otázky, které způsobí zmatek. Jsou takoví, kteří by s potěšením

viděli, kdyby naši kazatelé kvůli této otázce došli ke sporu, a velmi by toho využili.

„Bylo mi sděleno, že pokud jde o to, co by mohlo být řečeno z kterékoli strany této otázky, mlčení je v této době výmluvností. Satan vyhlíží příležitost, aby způsobil rozdělení mezi našimi předními kazateli. Bylo chybou zveřejnit tabulku dříve, než jste se všichni mohli sejít a dospět v této věci ke shodě. Nejednali jste moudře, když jste do popředí postavili téma, které nutně vyvolá rozpravu a vynesení různých názorů, neboť každá jednotlivost bude překrucována a bude se jí přisuzovat význam, který přinese jen újmu věci. Máme až dost práce s tím, abychom čelili nepravdivým tvrzením těch, kteří prokázali svou ochotu vydávat falešné svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 9, 106, 107.

V předchozím článku jsme zjistili, že Ellen Whiteová uvedla, že ti, kdo hlásali poselství o hodině soudu, měli správné porozumění „každodenní oběti“ a že názor Prescottta a Danielse, podle něhož „každodenní oběť“ představuje Kristovu službu ve svatyni, pocházel od satana. Pokárala Haskella za to, že dovolil, aby spor pokračoval, nikoli však pro jeho postoj k pravdě o tom, co „každodenní oběť“ představuje. V té době většina stále zastávala průkopnické chápání „každodenní oběti“ a ještě důležitější je, že verš v Danielovi jedenácté kapitole, který měl být odpečetěn „v čase konce“ v roce 1989, byl stále ještě o desetiletí vzdálen. V té době (1989) by význam správného chápání „každodenní oběti“ byl nezbytný. Revizionisté vždy ze svých směsí bájí vypouštějí upřesnění Ellen Whiteové, která byla omezena na toto konkrétní období. Spočítejte časová upřesnění v následujícím úryvku.

„Mám slova, která mám říci bratřím Butlerovi, Loughboroughovi, Haskellovi, Smithovi, Gilbertovi, Daniellsovi, Prescotttovi i všem, kdo byli horlivě činní v prosazování svých názorů ohledně významu ‚ustavičné oběti‘ z Daniela 8. Z toho se nemá stát zkušební otázka a rozruch, který vznikl tím, že s ní bylo takto nakládáno, byl velmi neblahý. Výsledkem byl zmatek a mysl některých našich bratří byla odvrácena od uvážlivého zvažování díla, o němž Pán ukázal, že má být v této době vykonáno v našich městech. To působilo velké potěšení velikému nepříteli našeho díla.“

„Světlo, které mi bylo dáno, je to, že se nesmí učinit nic, co by zvýšilo rozruch kolem této otázky. Ať není vnášena do našich promluv a ať se u ní neprodlévá jako u věci veliké důležitosti. Máme před sebou velké dílo a nesmíme ztratit ani hodinu z nezbytné práce, kterou je třeba vykonat. Omezme své veřejné úsilí na předkládání důležitých linií pravdy, o nichž máme jasné světlo.“

„Rád bych vaši pozornost obrátil k poslední modlitbě Kristově, jak je zaznamenána v Janovi 17. Je mnoho témat, o nichž můžeme hovořit,—posvátných, zkoušejících pravd, krásných ve své prostotě. U nich se můžete zastavit s hlubokou opravdovostí. Avšak necht' nyní není vnášeno „to ustavičné“ ani žádné jiné téma, které by vyvolalo spor mezi bratřími; neboť by to zdrželo a mařilo dílo, na něž Pán chce právě nyní soustředit mysl našich bratří. Nepodněcujme otázky, které by odhalily zjevný rozdíl v názorech, nýbrž přinášejme ze Slova posvátné pravdy o závazných požadavcích Božího zákona.

„Naši kazatelé by se měli snažit podávat pravdu co nejpríznivějším způsobem. Pokud možno, ať všichni mluví totéž. Kázání ať jsou prostá a pojednávají o životně důležitých tématech, která

lze snadno pochopit. Když všichni naši kazatelé uvidí nezbytnost pokořit se, tehdy s nimi Pán bude moci působit. Nyní potřebujeme znovuobrácení, aby s námi Boží andělé mohli spolupracovat a působit posvátným dojmem na mysl těch, pro něž pracujeme.

„Musíme se spojit v poutech jednoty podobné Kristu; pak naše práce nebude marná. Táhněte rovnoměrně, pevnými provazy, a nedopusťte, aby mezi vás vnikaly spory. Zjevujte sjednocující moc pravdy, a to mocně zapůsobí na lidské mysl. V jednotě je síla.

„Není čas zdůrazňovat nepodstatné body rozdílů. Jestliže někteří, kteří nemají pevné živé spojení s Mistrem, zjeví světu slabost své křesťanské zkušenosti, nepřátelé pravdy, kteří nás bedlivě sledují, toho co nejvíce využijí a naše dílo bude ztíženo. Ať všichni pěstují tichost a učí se od Toho, který je tichý a pokorný srdcem.

„Předmět ‚každodenního‘ by neměl vyvolávat taková hnutí, jaká byla učiněna. V důsledku způsobu, jakým muži na obou stranách této otázky s tímto předmětem nakládali, vznikl spor a výsledkem byl zmatek.

„Jednání bratra Larryho Smithe, který zveřejnil traktát obsahující odsouzení svých bratrů i jejich víry, nebylo schváleno Bohem. A staršímu Prescottovi pravím: Pán na vás nevložil břemeno v této záležitosti.

„Bylo mi bolestné slyšet, že starší Daniells, ačkoli věděl, že mezi našimi předními bratry v této věci existuje rozdílnost názorů, tuto záležitost prosazoval do popředí, jak se to na některých místech stalo.

„Jiní z našich bratrů nebyli vedeni moudrostí a neuvažovali jasně od příčiny k následku ohledně výsledků svého úsilí prosazovat své názory týkající se výkladu ‚ustavičné oběti‘. Dokud v současnosti přetrvává rozdílnost názorů ohledně tohoto tématu, ať se mu nepřikládá přední místo. Ať ustane veškeré sváření. V takové době je mlčení výmluvností.“

„Povinností Božích služebníků v této době je kázat Slovo ve městech. Kristus přišel, aby spasil duše, a my jako správci Jeho milosti musíme obyvatelům velikých měst zprostředkovat poznání Jeho spasitelné pravdy.“ Pamflety, číslo 20, 11, 12.

Bratr Larry Smith, na něhož narážela, byl danou situací obzvláště pobouřen, neboť to byla kniha jeho otce Daniel a Zjevení, kterou Prescott a Daniells chtěli přepracovat, aby změnili to, co v ní napsal ohledně „ustavičné“. Bratr Smith hájil pravdu a také svého otce. Tento spor opakovaně vymezuje slovy „v této době“ a ke konci uvádí: „Dokud trvá nynější stav rozdílnosti názorů ohledně tohoto předmětu, ať není činěn předmětem zvláštního zdůrazňování.“ Všechny adventistické univerzity, které dnes vyučují o „ustavičné“, vyučují satanský výklad. Je zjevné, že dnešní podmínky nejsou tytéž jako tehdy.

Druhá generace adventismu započala při vzpouře roku 1888 a mezi vedoucími představiteli se ustavil spiritualismus. Tento stav otevřel dveře postupu větších spiritualistických bludů, které měly vytvořit prostředí odcizení a rozdělení, když muži v odpovědných postaveních rozhodli prosazovat cokoli, co sami osobně pokládali za pravdu. Muži jako Daniells, Prescott a Kellogg se stali symboly dějin, v nichž Ezechiel označil to, co bude činit sedmdesát starších, „starší domu

Izraelského“: „Což dělají ve tmě, jeden každý v pokojích svých malovaných obrazů? Nebo říkají: Hospodin nás nevidí.“

V oné generaci oba poslové poselství roku 1888 zbloudili v polemikách, zmatku a spiritualismu, které pohltily sedmdesát starších z Ezechiela, kteří zobrazovali modly na stěnách chrámu i na stěnách své mysli. Zdravotní dílo bylo odstraněno kvůli Kelloggovu spiritualismu, a přece revizionisté laodicejského adventismu vedou nepoučené k tomu, aby věřili, že z chaosu oné generace vzešel jakýsi druh vítězství. V době soudců existovala paralelní historie, kde shrnutí dějin soudců na toto období dokonale přiléhá, neboť poslední verš knihy Soudců praví:

V oněch dnech nebyl v Izraeli král; každý činil to, co bylo správné v jeho vlastních očích.
Soudců 21,25.

V průběhu těchto článků ukážeme, proč dějiny knihy Soudců odpovídají dějinám druhé generace adventismu; je však třeba poznamenat, že při posuzování dějin laodicejského adventismu byly snadno dostupné dějiny předloženy těmi, kdo praktikují historický revizionismus. Sestra Whiteová si rozhodně nepřála, aby byl v oněch dějinách rozvířován předmět „the daily“, když ve skutečnosti šlo o velmi malou menšinu mužů, o nichž prohlásila, že jsou vedeni „anděly, kteří byli vypuzeni z nebe“, a jimž bylo poskytnuto veřejné fórum k prosazování jejich bludných myšlenek. Avšak tvrdit, že Sestra Whiteová někdy zastávala názor, že je v pořádku ponechávat omyl, je přesným opakem toho, čemu věřila.

„Bratři, jako Kristův vyslanec vás varuji, abyste se měli na pozoru před těmito vedlejšími otázkami, jejichž sklonem je odvádět mysl od pravdy. Blud nikdy není neškodný. Nikdy neposvěcuje, nýbrž vždy přináší zmatek a rozkol. Je vždy nebezpečný. Nepřítel má velikou moc nad myslí těch, kdo nejsou důkladně opevněni modlitbou a upevněni v biblické pravdě.“
Testimonies, svazek 5, 292.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Nemáme času nazbyt. Před námi jsou těžké časy. Svět je rozvířen duchem války. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž se mluví v proroctvích. Proroctví v jedenácté kapitole Daniela téměř dospělo ke svému úplnému naplnění. Mnohé z dějin, které se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se budou opakovat. Ve třicátém verši se mluví o moci, která ,se zarmoutí a vrátí se a rozhorlí se proti svatě smlouvě; tak učiní, opět přijde a dorozumí se s těmi, kdo opouštějí svatou smlouvu. A vojska se postaví na jeho straně a poskvrní svatyni pevnosti a odstraní každodenní oběť a postaví ohavnost zpusťování. Ty pak, kdo jednají bezbožně proti smlouvě, zkaží lichocením; ale lid, který zná svého Boha, bude silný a bude jednat. A ti z lidu, kdo mají rozum, budou poučovat mnohé; přesto budou po mnoho dní padat mečem a plamenem, zajetím a loupeží. A když budou padat, dostane se jim nepatrné pomoci; mnozí se však k nim připojí jen s lichocením. A někteří z těch, kdo mají rozum, padnou, aby byli vyzkoušeni, pročištěni a vybíleni, až do času konce; neboť je to ještě pro čas ustanovený. A král bude jednat podle své vůle; vyvýší se a bude se vynášet nad každého boha a proti Bohu bohů bude mluvit podivuhodné věci a bude mít zdar, dokud se nenaplní hněv; neboť co je určeno, to se stane.“ Daniel 11,30–36.“

„Události podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech, nastanou. Vidíme důkazy, že satan rychle získává vládu nad lidskou myslí těch, kteří nemají před očima bázeň Boží. Ať všichni čtou a rozumějí proroctvím této knihy, neboť nyní vstupujeme do doby soužení, o níž bylo řečeno:

„A v tom čase povstane Michael, ten veliký kníže, který se zastává synů tvého lidu; a nastane doba soužení, jaká nebyla od vzniku národa až do toho času; avšak v tom čase bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize. A mnozí z těch, kdo spí v prachu země, procitnou, jedni k věčnému životu a druzí k hanbě a věčnému opovržení. A ti rozumní budou zářit jako jas oblohy; a ti, kteří přivádějí mnohé ke spravedlnosti, jako hvězdy na věky věků. Ale ty, Danieli, zavři ta slova a zapečet' knihu až do času konce: mnozí budou pobíhat sem a tam a poznání se rozmnoží.“ Daniel 12,1–4. Manuscript Releases, číslo 13, 394.